

Yeşil Kalenin Minik Şövalyeleri

Bu akşam Ordu Kumru ve Ünye projesiyle İLKİYAR ile
buluşan sevgili Mustafa'nın izlenimini paylaşıyoruz...

Gönüllülerimizi nasıl seçtiğimizi soruluyor...

30 civarında farklı kriter var; emek koymak
ve heyecan duymak en önemlilerinden...

Mustafa İLKİYAR'ı duymuş duymasına ama gelmemiş...

Genelde gönülden gönüle; gönüllüden yeni gönüllülere gecen

güzel çocukların sevgi dolu titreşimlerini hissettiği zaman

ben de bir parçası olmalıyım duygusu içerisinde gelir proje öncesi;

proje sonrası da çoğu kez ne kadar geç kalmışım duygusu yerleşir...

Mustafa'nın da gelişile beraber proje girmesi büyük bir şans oldu...

Eminim Mustafa bu güzel çocuklar için çok daha iyi şeyler yapacak...

Hafta sonu SBS sınavları vardı...

Çok güzel haberler geliyor YIBOLu çocuklarımızdan...

Hele denmiyor mu ki, "İste 1-2 sene önce yaz kampındaydı,

96 neti var..." muhteşem... Bütün emeklere değer...

Sanmayın ki sadece başarı için değer...

O güzel çocukları tanıyınca her sikta değeceğini takdir edersiniz...

Adini ve okulunu şimdilik bildirmeyeyim,

hocam dün gece 10 da aradı ve yarım saat konuştuk...

Nasıl bir heyecan ve nasıl bir sevgi ve çocukların başarısına inanmışlık var...

Dedi ki; "Hep soyluyorsunuz; ben SBS ve ÖSS 1.lerinin YIBO'lardan çıktığı günü
özlüyorum"

"Ben söz veriyorum, size böyle bir duygu yaşatacağım..." dedi...

Gözlerim yaşardı...

Afyon'dan sevgili Nihat Hocam söyledi,
bu çocuk birleştirilmiş sınıflardan geliyor;
Afyon Fen Lisesine girecek...

YIBO'lar olmasaydı, bu başarılar
mucizelere kalmış gibidir... Ve YIBO'ya gidemeyen
köy kökenli çocuklarımız maalesef içlerindeki
potansiyeli gösteremiyorlar...

Yeni yaz kampına hazırlanırken,
her zaman 1 haftalığına ODTU kampusunu
bu güzel çocuklara tahsis etsek diye düşünüyorum...
Ay sonunu heyecanla bekliyoruz...

Desteklerinize yardımlarınıza çok teşekkür ediyoruz...

İLKİYAR

Orda bir YIBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

Yeşil Kalenin Minik Şövalyeleri

Karadeniz'in sihrinin eşliğinde ilerlerken,
üzerine heyecan serpiştirilmiş
mutluluk ve heves...

Mayıs ayının artık yaz mevsiminin kapıdan içeri ilk adımını attığı vakitleri... İlk adımını atan yalnızca yaz değildi elbette. Son dakikada Ordu proje ekibine dahil olan ben de, geç de olsa, hayatım boyunca unutamayacağım ilklerimden birini, İlk'arı yaşamaya hazırlanıyordum. Topladığım gibi çantamı, tutuyorum cefakâr dost Bilim Otobüsü ile grubun buluşacağı noktanın yolunu. Oradaki birkaç düzine güzel insan ve böylesine özel bir etkinliğin hazırlığına emek vermiş daha onlarcasının iyi dilekleri... Günlük hayatta maalesef pek alışık olmadığım türden poyraz sertliğinde bir pozitif enerji dalgası... Ayıldığımda yoldayız...

Tıpkı bir yapbozun parçaları gibi etkileyici bir uyum içerisinde ilerliyoruz İç Anadolu'nun görmüş geçirmiş bozkırlarında onca arkadaş. Benim de içinde bulunduğum grup

çocuklarla ilk bağlantımızı kuracak oyunlar ile ilgilenirken, otobüsün arka taraflarında bir yerlerde pek müstesna ses sanatçılarımız şarkılarını söylüyor ve kargalarla konuşabilecek yetkinlikte bir sese sahip olan beni bir hayli imrendiriyorlar. Tüm otobüste bir sohbet; tecrübeli olanlar benim gibi yenilere tecrübelerini aktarıyorlar; az biraz da havadan sudan... Birkaç kısa mola derken, güneş paydos diyor. Bir süre sonra da, yeşil kalenin olduğu yere tırmanmaya başlıyoruz.

“Sağda! Sağ taraf! Sağ!”

Başımı çeviriyorum.

O an, ruhumda dinginlikle bekleyen heyecanım, Karadeniz'den etkilenmiş olacak ki, bir anda yerini fırtınalara bırakıyor. Otobüsten iniyor ve evrenin tanımlanamaz harikası olan karşılıksız sevgi denizine bırakıyorum ben de diğerleri gibi kendimi. Çocukların gözlerindeki ışık, gecenin karanlığını yarıyor adeta.

Kardeşlerimizin, çocuklarımızın, yeni nesillerin hevesleri değil mi zaten dünyayı aydınlatacak olan?

Yolda uzun uzun bakıştığımız sevgili çivileri çıkartıp cebimden, birer birer veriyorum etrafımdaki çocuklara. Çivinin bahsedilen sihrini o an daha iyi anlıyorum. En büyük kaygım olan iletişim zorluğu çekme ihtimali de, yavaş yavaş yağmaya başlayan enfes Karadeniz yağmurunun damlaları ile toprağa karışıyor böylece.

Çocuklarla yemekhanenin yolunu tutuyoruz. Bir süre etrafta neler dönüyor diye dolaştıktan sonra, bir sandalyeye oturuyorum; etrafımda çivilerle ilgilenen çocuklar... Dikkatimi herkesten çok çeken, belki de en heveslileri, dönüş yolunda herkesi kendine hayran bırakmış olacak olan, ikinci sınıfta okuyan Kaan oluyor. Bunun yanında, “çöz - birleştir - arkadaşına ver” döngüsünü kurmaya çalışıyorum. Derken, yat vakti... Yemekhane boşalıyor.

Kulaklarıma ulaşan bir ağlama sesiyle yolumu değiştiriyorum. Birkaç gönüllü ve yanlarında ağlayan bir çocuk: Muhammet. Aslında okulun öğrencisi değil, ama kalmak istiyor o akşam orada. İtiraz üzerine de tutamıyor gözyaşlarını. Misafirperver müdür İlhan Bey dayanamıyor ve izin veriyor.

Bu küçük pürüzün tatlıya bağlanmasının mutluluğuyla yurda geçtiğimde, çocukların çoğunun yatmış olduğunu fark ediyorum; en çok merak ettiğim iyi geceler masalı, veya büyüklere, iyi geceler sohbeti, ertesi güne kalıyor benim için. İçimde bir buruklukla yatağıma çıkıyorum; yorganla birlikte ertesi günün heyecanı da sarıyor bedenimi. Bir saat, iki saat... Son bir gayret, hadi Mustafa, yarın dinlenmiş olman lazım...

Sabah müzikle uyanıyoruz. Dışarı çıktığımda çocuklarla birlikte doğanın en yeşil hali de merhaba diyor bizlere. Üç yüz altmış derece, yeşil... Sabah sporu vakti. Kaynıyorum

araya bir yere, katılıyorum ben de... Sonra kahvaltıya geçiyoruz, orada okulun dâhisiyle tanışıyorum. Bir mucit edasıyla anlatıyor projelerini, öğretmeni de geliyor o arada, öve öve bitiremiyor. Okyanusun dibinde bir istiridyenin içindeki inciye rastlamış gibi hissediyorum. Etrafa bakınca o incilerden yüzlercesini görüyorum ve içimdeki umut ile güveni duyuyorum yeniden, yeniden...

Sunum vakti geliyor, Hüseyin hocanın heveslendirici sunumu sırasında yanımda Muhammet yine... Elinde bir test kitabı bu kez; bir hayli çalışkan Muhammet bu arada... Sonra konu değişiyor; kısa süreli futbol muhabbeti bir hayli zorluyor beni, ama anlatıyorum bir şekilde. Fazla maç seyretmemesini, seyretse bile derslerini ihmal etmemesini öğütleyip, sunuma odaklanmamızı sağlamaya çalışıyorum.

Etkinlik saatinde, benden daha tecrübeli olan bir arkadaşım ile resim etkinliğine giriyorum. “Çocukların yaratıcı dünyalarına yolculuk için biçilmiş kaftan!” diye düşünüyorum. Nitekim öyle de oluyor. Özellikle son sınıflardan bir tür “icat” çizmelerini istediğimiz etkinlik, uzun süre ağızımı açık bırakıyor. Altıncı sınıf olan, Kaan'ın abisi Oğuzhan'ın da tıpkı Kaan gibi zeki, bir o kadar da pozitif olduğunu görmek heyecanlandırıyor beni. Aklımdan çıkmayan bir nokta ise, çocukların kız - erkek demeden sıkı takipçisi olduğu korkunç “Amerikan güreşi” programı ve özellikle Gaye'nin çocukları vazgeçirmek için verdiği amansız mücadele oluyor. Çoğunluğunun söz vermesini sağlıyor ablaları, direnen birkaçını da ben ikna etmeye çalışıyorum. Çocuklara aşılana şiddetin düşüncesi ürkütüyor beni, ama söz verenler için seviniyor ve ümitleniyorum.

Bu arada, öğle arasındaki o karnaval havasını unutmamak gerek sanırım. Ben futbol oynatıyorum çocuklara. O yaşlardayken futbol oynamayı çok sevdiğimden midir bilmem, ama öyle geliyor içimden. Çocukların ısrarlarına dayanamayıp bir süre oynuyorum, ama riski daha fazla kaldıramıyorum ve bir yolunu bulup hakemliğimi ilan ediyorum. Her şey güzel giderken iki arkadaş kavgaya tutuşuyor. Çok fazla büyümeden ayırıyoruz çocuklarla. Kavga edenlerden biri, Uğur, sahayı terk ediyor. Peşinden gidiyorum; Uğur'u ikna etmek imkânsız gibi. Biraz sohbet ediyoruz biz de, başta zorlanarak. Uğur'un aslında spor olarak güreştiğini ve ileride de güreşçi olmak istediğini duyunca, kavgada onu tutmakta ne kadar zorlandığımı hatırlıyorum. Çok çalışmasını, çok okumasını ve zeki, çevik ve de ahlaklı bir sporcu olmak için elinden geleni yapmasını öğütliyorum. O arada kavganın diğer kahramanını getiriyor arkadaşları, hep birlikte barıştırmaya çalışıyoruz olmuyor. Önceden de kavgalı olduklarını öğreniyorum o arada. "Sen dinlen biraz, ama 10 dakikaya gel, anlaştık mı?" deyip uzaklaşıyorum oradan diğer çocuklarla. Bu arada Enes ile tanışıyorum. Bilgisayar mühendisi olmak istiyor Enes. Çok da iyi futbol oynuyor, ama bilgisayar mühendisliğinin güçlü matematik altyapısı gerektirdiğini söyleyecek kadar da bilgili. Az önceki kavganın üzüntüsünü bir nebze azaltıyor bu olay. Bir süre sonra, Uğur da önce seyirci, sonra oyuncu olarak katılıyor bize. Bu tatsız olayı birazcık da olsa atlatmış olmak güzel...

Büyük şehirlerdeki yaşlıları ayakkabılarını bağlamayı yeni öğrenirken; onlar, yeşil kalede, yaşamayı öğreniyorlar. Hayatın zorlukları kuşatıyor bu kaleyi her gün, bir bir savıyorlar. Savacaklar da. Dilerim sadık kalacaklar hedeflerine, sözlerine...

Son ders saati, çocuklar hediye kitaplarını aldıklarında, arkadaşının kitabından isteyen çocukları paylaşmaya yönlendirmek yüzlerindeki sevince hafif bir üzüntü eklediyse de, oyun oynamak için tekrar dışarı çıktığımızda hepsinin yüzlerindeki gülümseme, belki hiç yorulmamış olmama sağlayan ilaçtı...

Deney vakti... Çocukların ilgisi görülmeye değer. Bazı ufaklıkların arkalarda kalıp neler döndüğünü görememesi ve etrafta öylece dolaşmaya başlaması ile bir kısmını ön tarafa doğru geçirmeye çalışıyorum. Dilim döndüğünce de “Neden?”lere, “Nasıl?”lara cevap vermeye...

Akşam yemeği yaklaşırken, dışarıya taşınan masalar, sandalyeler, çocukları işten uzaklaştırma çabaları... Sırada beklerken ve yemek esnasında öğrencilerle ve öğretmenleriyle sohbet ediyoruz. Yeşil denizine karşı yemeklerimizi yiyoruz sonra.

Yemekten sonra herkesin pür dikkat dinlediği sunum ve ödül töreni vakti... Yine çocukların ilgisini çeken gece deneyleri... Şarkı söyleyen çocuklar. Biri de.. Evet, Kaan. O da şarkı söylüyor, bir kez daha hayran bırakıyor beni kendine. Teleskoplar çıktığında, gezegenlerin saklanması bizi üzüyor biraz. Bu küçük hayal kırıklığı dans ile birlikte hüzünlü bir neşeye dönüşürken, bir köşede sessizce duran Uğur'a yöneliyorum. Biraz

zorlanarak da olsa, Uğur ve birkaç arkadaşıyla biz de katılıyoruz şölene. Daha sonra, etrafın toplanmasına yardım etmek için Uğur'dan izin istiyorum; "Abi gitmeyin!" diyor Uğur. İçime doğru akan gözyaşlarımla, "Sen şimdi yatakhaneye koş, ben geleceğim zaten söz!" diyebiliyorum ve oda numarasını istiyorum.

Yat vakti geldiğinde, odaları gezmeye başlıyorum, ilk önce Uğur'un odası tabii... Uğur uyuyakalmış. Diğer odalardan da birkaç arkadaşın katılımıyla sohbet ediyoruz bir süre, çoğunluğu polis olmak istiyor ileride; komiser olmaları için çok çalışmaları gerektiğini, dürüst polislerin ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışıyorum dilim döndüğünce. Uğur'a da bir not yazıp, yastığının altına sıkıştırıyorum. Diğer odaları da gezdikten sonra ben de az biraz günün yargılamasını yapıyor ve bu kez çok da zorlanmadan uyuyorum...

Sabah müzik yok bu sefer, çocuklar uyanmasın diye... Ama dışarı çıktığımda karşımda Uğur, ve bir sürü arkadaşı. Hep erken kalkarmış Uğur! Vedalaşmadan gitmenin korkusu yerini buruk bir sevince bırakıyor. Mektup yazacağının sözünü aldıktan sonra, oradaki diğer çocuklarla ve öğretmenlerle de vedalaşıp, Ünye'nin yolunu tutmak üzereyken, o da ne! Çocuklar el ele barikat kuruyorlar, geçiş yok! Bu kez öğretmenleri ikna ediyor çocukları, benim anladığım kadarıyla. Yanlarından geçerken yine, yeniden

hissettiğimiz hüznün, Ünye'ye kadar bize yol arkadaşlığı ediyor.

Ünye'ye vardığımızda, çocuklar bahçede karşılıyorlar bizi. Yine çiviler tanıştırma işini üstleniyor. Bu kez farklı etkinlikler, farklı partnerler... Değişmeyense, çocukların insana enerji aşıl原因 neşesi. Özellikle yaratıcı drama etkinliğinde çocukların önce çekingen, sonra alabildiğine hevesli çabaları görülmeye değer... Elimize tutuşturulan mektupların sevinçleri ise tarifsiz... Bir ara oyuncakları oyun odasına yerleştirmek üzere yurda geçiyoruz. Bir an kendimi çocukların yerine koyuyorum. Hangimiz sevmezdik ki oyuncakları...

Oyun etkinliği için dışarı ıkıyoruz. Güneş de bize sıcak bir karşılama sunuyor. Bir gölge bulup oynamaya başlıyoruz ocuklarla. Derken yemek vakti geliyor. nce küçük sınıflar, sonra bkler...

Ve spor salonunda deney vakti. Kimisi beklemekten sıkılıyor, onları salona yeniden yönlendirmek kolay değil elbette... Deneylerden sonra ayrılık vakti yaklaşırken yavaş yavaş, sadece yarım gün kalabilmiş olmanın hüznünü de yaşıyoruz.

Taşımalı ğrenciler servislerine binerken bizler de Bilim Otobsnde yerlerimizi almaya başlıyoruz. Dönüş yolunda herkes izlenimlerini paylaşırken, o anlara dönüyoruz birer birer.

Dönüş yolunda aklımdan geçenlerin en azından yazıya dökülebilir olanlarını paylaşmak isterim:

*Onlar meyveleri bu güzel ülkenin,
Hepsi farklı dallarda, farklı rakımlarda...*

*Kimisi az görüyor güneşi, kimi çok;
Kimisi hiç...*

*Amacımız güneş ışığından hepsine, biraz biraz,
Yetmese de, gtrebildiğimiz kadar götürmek.*

Ve tıpkı meyveler gibi, olgunlaşmalarını seyretmek...

İki buçuk günün kısacık özetini burada bitirirken, başta böylesine yüce bir organizasyonun önderliğindeki Hüseyin ğretmen'e, bizi yalnız bırakmayan saygın akademisyenlerimize, Anadolu'nun zorlu yollarında bizi sağ salim taşıyan değerli srclerimize, yardımlaşmayı misyon edinmiş projede emeği geçen bütün İlkyar gönüllülerine ve iyi dileklerini esirgemeyen herkese kısacık da olsa teşekkür etmek isterim.

İ. Mustafa Engiz

ODTÜ Makine Müh. 3. Sınıf

Çocuklarımız kardeşlerimiz ilk yarlarımız...

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr